

DIUMENGE 29 DURANT L'ANY- B

1. UN ITINERARI, EN COMPANYIA DE L'EVANGELISTA MARC,...

Després de la professió de fe de Pere, a la regió de Cesarea de Felip, i el primer anunci de la passió - resurrecció, Jesús emprèn el camí vers Jerusalem.

Travessant la Galilea, ell ha reiterat el seu primer anunci: *El Fill de l'home és entregat en mans dels homes...*, i, en el marc simbòlic de la "casa", a Cafarnaum, ha donat una sèrie d'ensenyaments referents a la vida de la comunitat dels seus deixebles (diumenges 25 i 26).

- Després ens hem retrobat Jesús a *Judea i Transjordània*.
- Ha estat abordat pels fariseus que *per posar-lo a prova*, li han fet la pregunta sobre el divorci (diumenge 27)
- S'ha trobat amb un home la rectitud del qual i la seva disponibilitat han justificat una crida a anar més lluny en la seva recerca de Déu. Però, per tota resposta, l'home se n'ha anat tot trist, *perquè era molt ric*, oferint així a Jesús l'ocasió per donar un ensenyament sobre el pes de les riqueses en l'acolliment del Regne (diumenge 28).
- Ara ens trobam, amb la petició dels fills de Zebedeu, al diumenge 29, i la curació del cec de Jericó, al 30, al final d'aquesta quarta etapa de l'evangeli de Marc.

1. ... A LA DESCOBERTA DE JESUCRIST, EL FILL DE DÉU:

Unes lectures que, aquest diumenge 29, no ens proposen altre camí vers la glòria que el camí del Servent:

- Per un camí de *sofriment* havia anunciat una veu profètica, un misteriós *Servent* de Déu *justificarà les multituds i es carregarà els seus pecats* (Primera lectura: Isaïes 53, 10-11).
- En la seva pujada a Jerusalem, Jesús s'identifica amb el Servent sofrent anunciat pel profeta: *El Fill de l'home*, declara als dotze, àvids de glòria, *no ha vingut per a ser servit, sinó per servir, i donar la vida com a rescate per a la multitud*.
- Qualsevol que vulgui compatir la seva *glòria* ha caminar seguint-lo, ha d'emprendre el mateix camí, el camí del Servent: *beure la copa* dels seus sofriments, *rebre el baptisme* del seu enfonsament en la mort (Evangeli: Marc 1, 35-45).

Ell que ha *compartit les nostres febleses*, en ell tenim el *gran sacerdot capaç de compadir-se de les nostres febleses*: ell, de manera semblant a nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar. Per tant, acostem-nos confiadament al tron de la gràcia de Déu, perquè es compadeixi de nosaltres, ens mostri el seu favor i ens concedeixi, quan sigui l'hora, l'ajuda que necessitam. (Segona lectura: Hebreus 4, 14-16).

LA TAULA DE LA PARAULA

PRIMERA LECTURA

PROFUNDIR AQUEST TEXT

Els dos versets que llegim avui són presos del cant del Servent d'Isaïes 52-53, que proclamam sencer el divendres Sant.

- El verset 10 primer dóna la paraula al PROFETA: innocent, el Servent de Déu ha estat condemnat, posat a la mort i enterrat. Però la seva vida, oferta per amor, en una fe i una esperança infrangible, ha estat acollida per Déu: es perllongarà més enllà de la mort.
- El verset 11 dóna seguidament la paraula a DÉU: ell confirma la glòria del Servent, que s'ha despullat de tot, també de la seva vida, pels seus germans: aquest *en justificarà les multituds* (= ell en farà justs, i els reconciliarà amb Déu).

Seguint en açò l'exemple del seu Mestre –que s'ha identificat amb al Servent d'Isaïes (evangeli d'avui)-, els cristians, des dels orígens, han rellegit aquest text descobrint-hi els trets de Jesús, els Just per excel·lència, el Servent sofrent que *ha donat la seva vida com a rescat de la multitud*.

Per aprofundir aquest passatge d'Isaïes sense córrer el risc de fer-li dir el que no diu – és a dir, Déu vol el sofriment – cal posar-lo en el seu context. Es tracta d'una part del quart càntic del servent sofrent. Ara bé, al començament d'aquest cant (52, 13), Déu comença per exaltar el seu servent: El meu servent tindrà èxit, s'alçarà, serà exalçat!". Certament, tot açò és en futur. Abans, patirà: Capolat pel sofriment, ha agradat al Senyor. Però no és perquè hagi estat triturat que ell ha plagut al Senyor, sinó perquè fins i tot capolat, el servent guarda la fe en Déu. Ell no pateix el sofriment com una fatalitat, No solament l'ha acceptat sinó que se'n serveix com un element positiu pels altres.

No és Déu que el fa patir. El servent s'ofereix lliurement fent de la seva vida un sacrifici d'expiació. La causa del seu sofriment és la maldat dels homes. I perquè Déu és amor, ell canviarà aquest mal en bé. El sofriment del servent obrirà a les multituds el camí del perdó.

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

Aquest text, molt fort i molt ple (profund), no té més que dos versos. Cal que el lector en la seva proclamació,

- Preveure una LECTURA CALMADA, meditativa, sense precipitació;
- Remarcar la 'INSISTÈNCIA de l'autor inspirat EN EL SOFRIMENT del Servent (capolat pel sofriment... A causa dels seus sofriments... Perquè ha conegut el sofriment...), i la MANERA COM ELL LA VIU: no un sofriment volgut per Déu, sinó afrontat pel Servent amb una fe i una esperança infrangibles;
- Posar de relleu el CANVI obrat per Déu: el que s'anunciava com un final es revela ser un començament:
+ *Quan haurà donat la vida per expiar les culpes, veurà una descendència, viurà llargament, i per ell el designi del Senyor arribarà a bon terme..*

+ *Gràcies al sofriment de la seva ànima, ara veu la llum; el just, amb les penes que ha sofert, ha fet justs els altres, després de carregar-se les culpes d'ells...*

Quart Càntic del Servent

Mirau, el meu servent prosperarà, s'eleva i serà posat molt amunt. Així com tothom s'esglaià de veure'l, ja que, de tan desfigurat, ni tan sols semblava un home, no tenia res d'humana la seva presència, així també se n'admiraran tots els pobles, els reis no badaran boca quan veuran amb els seus ulls allò que no s'havia contat mai, i sabran ben cert la cosa més inaudita. ¿Qui ho pot creure, allò que hem sentit? ¿A qui s'ha revelat la potència del braç del Senyor? El servent ha crescut davant ell com un rebrot, com la soca tallada que reviu a una terra eixuta; no tenia ni figura, ni res que es fes admirar, no tenia l'aspecte atractiu, era menyspreat, rebuig entre els homes, home fet al dolor i acostumat a la malaltia, semblant a aquells que ens repugna mirar, el menyspreàvem i el teníem per no-res. Tanmateix, ell portava les nostres malalties, i s'havia carregat els nostres dolors; nosaltres el preniem per un home castigat que Déu assota i humilia. Mentre ell, per les nostres faltes, moria malferit, fet pols per les nostres culpes, complia la pena que ens torna la pau, i les seves ferides ens curaven. Tots anàvem errants com un ramat que es dispersa, cadascú seguia el seu camí, mentre el Senyor li infligia la pena que tots nosaltres havíem merescut. Quan era maltractat, ell s'humiliava i no obria la boca; com els anyells duits a matar, o les ovelles mentre les tonen, ell callava i no obria tan sols la boca. Se l'han enduit de la presó i del tribunal, i ¿qui es preocupa de la seva sort? Perquè fou segat d'entre els qui viuen en pena de la infidelitat del meu poble. L'han sepultat amb els injusts, l'han enterrat amb els malfactors, a ell que no obrava amb violència ni tenia mai als llavis la perfídia. El Senyor volgué que el sofriment el trituràs. Quan haurà donat la vida per expiar les culpes, veurà una descendència, viurà llargament, i per ell el disseny del Senyor arribarà a bon terme. Gràcies al sofriment de la seva ànima, ara veu la llum; el just, amb les penes que ha sofert, ha fet justs els altres, després de carregar-se les culpes d'ells; per això li don els altres per herència i tots seran el seu botí, ell que s'ha entregat a la mort i ha estat comptat entre els infeels, quan de fet es carregava el pecat de tots i intercedia a favor d'ells.

EL SALM 32

El salm 32 celebra la paraula creadora de Déu: tota la creació és travessada pel seu amor. En els versets que ha pres la litúrgia d'aquest diumenge, celebra el Déu *fidel en el tot el que fa*, i que, a pesar de les forces del mal, continua incansablement la realització del seu projecte d'amor sobre el món. Pregant-lo avui en Església, ens unim a la pregària del Servent sofrent, millor encara, ens feim nostra la pregària de Crist, el Servent, posant tot el seu destí en les mans del seu Pare.

SEGONA LECTURA

APROFUNDIR AQUEST TEXT. Hebreus 4, 14-16.

Agafat, com Isaïes 53, de l'Ofici del divendres Sant on s'hi llegeix integralment, aquest passatge de la carta als Hebreus celebra la superioritat de Crist sobre el gran sacerdot de l'Antiga Aliança.

- No solament ell *ha compartit les nostres febleses*, no solament *ell, igual que nosaltres, ha estat provat en tot*, sinó per la seva manera d'afrontar els esdeveniments (*encara que sense pecar*), ell els ha transformat en una ofrena que l'ha constituït el nostre mediador.
- Quan el gran sacerdot de l'Antiga Aliança solament penetrava una sola vegada a l'any en el *Sant dels Sants* del Temple, Jesús, definitivament (*una vegada per sempre*) com a l'autor de la carta li agrada repetir), *travessant els cels, ha entrat davant Déu*: és el gran sacerdot per excel·lència gràcies al qual podem acostar-nos *confiadament al trono de la gràcia de Déu...*

PROCLAMAR AQUESTA PARAULA

El lector estarà atent

+ a fer-ne una LECTURA CALMADA, meditativa, marcant les respiracions

- Que remarqui a la vegada
 - + les afirmacions sobre el *gran sacerdot per excel·lència que és Crist*.
 - + *ell que travessant els cels, ha entrat davant Déu*
 - + *ell, igual que nosaltres, ha estat provat en tot, encara que sense pecar.*
- Les conseqüències que se'n deriven:

Per tant, acostem-nos confiadament al trono de la gràcia de Déu perquè es compatesqui de nosaltres, ens aculli i ens concedesqui, quan sigui l'hora, l'auxili que necessitam ...

COMENTARIS A L'EVANGELI Marc 10, 35-45

Després d'un tercer anunci de la seva passió,...

En el camí de Jesús vers Jerusalem, ara ja molt avançat, l'atmosfera esdevé més dramàtica. *Anant al davant* simbòlicament d'aquells que el segueixen, esporuguits, *temorosos*, Jesús els empeny pel camí que el condueix a la seva mort.

És el tercer anunci de la passió – resurrecció. Un anunci que Jesús adreça als Dotze, la cèl·lula inicial de la comunitat dels seus deixebles. Un anunci encara més precís que els dos anteriors (8, 31-33 i 9, 32-33), fins el punt esboixar el que descriurà més avant: la condemna per part de les autoritats jueves (14, 64), la transferència del condemnat a Pilat, tipus del *pagà* (15, 1), els ultratges i les tortures que li infligiran: *i es burlaven d'ell* (15, 30-31) *l'escopien* (14, 65); 15, 19, *l'assotaren* (15, 15), *el mataren* (15, 37), *i després de tres dies, ressuscitarà*.

...nova manifestació de la incomprensió dels seus deixebles,...

Com en cadascuna de les precedents, aquest tercer anunci suscitarà reaccions que manifestaran la incomprensió dels seus deixebles i provocaran un ensenyament de Jesús.

+ situat en el seu context la gestió de Jaume i Joan sembla molt inoportuna. Tot i que els dos fills de Zebedeu han estat cridats des del principi del ministeri públic de Jesús (1, 19-20); que ells han pogut verificar, en el retorn a la vida de la filla de Jaire, el poder de Jesús sobre la mort (5, 37); que tots dos han estat, amb Pere, els únics testimonis de la seva transfiguració a la muntanya (9, 28), esperant ser també amb Pere, testimonis de la seva agonia a Getsemaní.

Tot just Jesús acaba de fer el tercer anunci de la seva passió, els dos, preocupats per assegurar-se un lloc de qualitat, un futur brillant, en el regne messiànic, s'avancen per demanar-li: *concediu-nos seure, un a la dreta i l'altre a l'esquerra, en la teva glòria*. Sortida irònica: quan Jesús agonitzarà a la creu, les dues persones posades a dreta i esquerra seran dos malfactors (15, 37), els qui compartiran el seu suplici!

- Jesús prova, en va, de fer-los captar l'enormitat de la seva petició i la inconsciència en la que s'enfonsen: *No sabeu què demanau*. Després, amb imatges fortes, les de la *copa* i la del *baptisme*, els posa davant del que succeirà: *Podeu beure el calze que jo he de beure, rebre el baptisme amb que serè batiat?*
- Si a vegades, la “copa”, el calze és el signe de la “benedicció” és el més freqüent a l'Antic Testament, el de l'amargura, evocador del sofriment que precedeix la mort. Aquesta copa, aquest calze, que Jesús, a l'hora de l'agonia, demanarà que s'allunyi d'ell, afegint-t'hi: *però que no es faci el que jo vull, sinó el que vós voleu* (14, 36).

- Pel que fa al *baptisme*, **immersió total** en l'aigua, simbolitza la baixada a la mort, abans d'emergir a la vida nova. En la seva passió, Jesús coneixerà un vertader baptisme: serà submergit en les aigües de la mort, abans de ressuscitar el tercer dia.
- Sol·licitar l'honor de ser prop d'ell en el seu Regne, és comprometre's a seguir el mateix camí que ell.
- Els seus deixebles el sabran seguir fins allà? *Ho podem!* responen sense vacil·lar els dos germans, a pesar de l'advertència de Jesús.
- Els altres deu han sentit la conversa. Si ells *s'indignen*, és sens dubte menys per desaprovació de la feta de Jaume i Joan que per por de veure's fora dels primers llocs.

...nou ensenyament de Jesús sobre el capgirament evangèlic:

Provocant La reunió dels Dotze, Jesús els dóna una lliçó magistral sobre el capgirament evangèlic.

Dirigida als seus Apòstol, dirigida als responsables de la comunitat cristiana i de tots els deixebles, presents i futurs, Jesús anuncia una llei que és al revés de la manera de considerar avui en dia, l'autoritat la nostra societat: *els governants de les nacions comanden com a amos, i els grans les mantenen baix el seu poder.*

Aquesta llei que contradia el desig de domini i la set de poder que portam en nosaltres, *com Jaume i Joan, els fills de Zebedeu* i com *els altres deu*, no és solament per Jesús, una llei entre d'altres, sinó la **LLEI**: *la constitució mateixa de la comunitat dels seus deixebles: cadascun hi és servidor de tots (J. Delorme).*

Capgirament radical, principi revolucionari que inaugura un nou tipus de relacions humanes: *El qui vulgui ser gran serà vostre servidor (servent= diakonos = diaca).*

El motiu i el model d'aquest capgirament ens són donats en el comportament de Jesús: *perquè – conclou ell- el Fill de l'home no ha vingut per a ser servit, sinó per servir i donar la vida com a preu de rescat per a la multitud* . Una paraula que recorda la profecia del Servent (primera lectura), a la llum de la qual Jesús rellegeix el seu destí de Messies – Servent: aquesta dóna el sentit que Jesús dóna a la seva vida i a la seva mort. Una paraula que anunciarà sobre la copa, la vigília de la seva mort: *aquesta és la meua sang, la sang de l'Aliança, vessada per a la multitud.*

Per ser, per romandre autènticament cristiana, la comunitat dels deixebles de Jesús haurà, sens parar, tan avui com ahir i com demà, de verificar si els seus modes de funcionament estan ben d'acord amb la voluntat i l'exemple del seu fundador que ha portat el servei i el do de si mateix fins a l'extrem.